

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET
☒: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.
☎: 441-6501

Ügyszám: 912/2009/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

36/2010. (I. 27.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) a panaszos¹ 2009. október 12-én előterjesztett **panaszát** a 2010. január 27-én – Fráterné dr. Ferenczy Nóra távollétében – megtartott zárt ülésén hozott döntése alapján

á t t e s z i

az intézkedést foganatosító szerv – a Pécsi Rendőrkapitányság – vezetőjéhez.

A Testület álláspontja szerint a vizsgált ügyben alapjogot sértő intézkedésre nem került sor, mivel az alapjog korlátozása jogszerűen történt, illetve alapjogot sértő intézkedés nem állapítható meg.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

I.

A panaszos beadványát 2009. október 12-én érkezett az illetékes rendőrkapitányságon. Ebben panasszal élt a 2009. október 4-én vele szemben foganatosított közlekedésrendészeti intézkedés miatt, melynek során elvették a jogosítványát.

A panasz magyarázatként rögzíti, hogy a panaszos – aki nem vitatja, hogy fogyasztott alkoholt a rendőri intézkedést megelőzően – nem vezetett autót, csak a gépkocsi kerekét cserélte ki a háza előtt, mert defektes volt. A kocsit a barátja vezette, ő vitte haza – mert a panaszos nem érezte jól magát –, majd távozott a helyszínről. A defektet is akkor észlelték, amikor a barátja által vezetett, de a panaszos tulajdonát képező gépkocsival már majdnem a panaszos háza elé értek. A barátjának azt mondta, hogy

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

majd másnap egyedül megoldja a problémát, de miután a barátja távozott, mégis úgy gondolta, hogy még akkor kicseréli a kereket.

A járőr akkor érkezett a helyszínre, amikor a kocsiját vizsgálta – körülbelül hajnali 3-kor –, és a rendőr közölte a panaszossal, hogy nem álltak meg a jelzésére. A panaszos előadása szerint ezt értetlenkedve fogadta, ők nem találkoztak rendőrrel, egyébként megálltak volna. Megjegyzi, hogy a környéken nagyjából öt, a gépkocsijához hasonló személyautó van.

A rendőr közölte, hogy elveszi a jogosítványt, és a panaszost vérvételre előállítja. Ez a panaszost felháborította, „alaptalannak és jogtalanak” tartotta az eljárást, és ennek hangot is adott, de engedelmeskedett.

A panaszos külön sérelmezte, hogy a kocsiját átkutatták, és „mindent szétdobáltak, szétszórtak”, a pénztárcáját a panaszos azóta sem találja, és más személyes holmiját is sokáig kellett keresnie. Megjegyzi, hogy a rendőrök nem találtak semmit, mégis mindent szétszórva hagytak.

Kérte az intézkedés alapján esetlegesen megindult eljárás megszüntetését, illetve a Testület vizsgálatát.

II.

1) A rendőrség a Testület rendelkezésére bocsátotta a „vezetésre jogosító okmány elvételéről” kiállított elismervényt, továbbá az eseményről készült rendőri jelentést, amely az alábbiakat rögzítette.

A panaszost – gázszivárgásról szóló bejelentés miatt elrendelt – helyszínbiztosítás során akarták ellenőrzés alá vonni, azonban a rendőri jelzést figyelmen kívül hagyva elhajtott. A rendőr, érezve az alkoholszagot, szondát kívánt vele szembe alkalmazni. A panaszos a szonda megfújását megtagadta, továbbá közölte, hogy ő nem vezetett járművet, és nem érti, miért intézkednek vele szemben, ő csak a háza előtt állt. Ekkor a helyszínre rendőri erősítés érkezett, mivel a panaszos passzívan ellenállt. Testi kényszer alkalmazásával a járőrszolgálati gépkocsihoz vezették, hátrabilincseltek a kezét, és a rendelőintézetbe szállították kétszeri vérmintavétel céljából. Az orvos elsődleges véleménye alapján a panaszos közepesen ittas állapotban volt, ezért elismervény ellenében elvették a vezetői engedélyét, majd szabadon bocsátották.

2) A Testület a tényállás tisztázása érdekében megkereséssel fordult a rendőrséghez. A Testülethez eljuttatott iratokból a következők állapíthatók meg.

Az illetékes városi rendőrkapitányság vezetőjének levele az intézkedő rendőr jelentését az alábbiak szerint pontosítja, illetve egészíti ki.

Az intézkedést fogantató rendőr meghallgatása során elmondta, hogy egy fekete gépkocsi érkezett, amelyről messziről hallatszott, hogy az egyik kereke defektes.

Szabályos „Állj!” jelzést adott, melynek hatására a sofőr megállt a rendőr mellett, lehúzta az első ablakot. A rendőr bemutatkozott, és tájékoztatta a vezetőt a gázszivárgással összefüggő veszélyhelyzetről, és felszólította, hogy ne hajtson át a veszélyes útszakaszon. A tájékoztatás közben a rendőr érezte, hogy a vezető alkoholt fogyasztott, mert „csak úgy dőlt ki az alkoholszag a járműből”. Mielőtt azonban intézkedésre sor került volna, a sofőr – a rendőri jelzést figyelmen kívül hagyva – elhajtott, előtte még közölve, hogy defektet kapott. A rendőr követte a megállásig úgy, hogy a jármű végig látóterében maradt. Láta azt is, hogy a panaszos „szállt ki a vezető ülésből”. A rendőr elmondta azt is, hogy a lehúzott ablak melletti beszélgetés során látta, hogy a panaszos vezetett, és nem volt utasa. A követésre figyelemmel kizárható az is, hogy időközben bárki beszállt volna a járműbe.

A jármű megállása után ugyanezt a helyzetet látta a rendőr, a panaszoson kívül mást nem látott, a jármű bal első ablaka folyamatosan leengedett állapotban volt, a rendőr kizártnak tartja, hogy más személy tartózkodott volna a kocsiban.

A rendőr a formások betartása mellett intézkedés alá vonta a panaszost, felszólította, hogy fújja meg a szondát. A panaszos az iratait átadta, azonban a szondát nem volt hajlandó megfújni, és közölte, hogy nem ő vezette a járművet. Az ismételt felszólításnak sem tett eleget, majd bezárta a jármű ajtaját, jelezve, hogy részéről az intézkedést befejezettnek tekinti. Ekkor a rendőr erősítést hívott. Az erősítés megérkezéséig az autótól (amely nem a panaszos háza előtt, hanem onnan 20-30 méterre állt) a panaszos lakásáig sétáltak, közöttük „kommunikáció jóformán nem zajlott”.

A kikerkező járőrpáros felszólította a panaszost a szonda megfújására, és tájékoztatták, hogy amennyiben erre nem hajlandó, az Rtv. 33. § (2) bekezdésének c) pontja alapján véralkohol-vizsgálat céljából vérvételre elő fogják állítani. Közölték azt is, hogy kétszer vesznek vért, és hogy ez körülbelül mennyi időt vesz igénybe. A panaszos ekkor ellenségesen kezdett viselkedni, és kiabálva közölte, hogy ő nem megy sehova, tőle nem vesznek vért, akármennyi rendőr is érkezik.

Ekkor a helyszíntre hívták a szolgálatparancsnokot – akinek közreműködését a bevezetett eljárási rendben a bonyolultabb megítélésű eseteknél veszik igénybe a fiatalabb, kevésbé tapasztalt rendőrök a jogszerű és szakszerű eljárás érdekében –, aki megpróbálta a panaszost együttműködésre bírni, és tájékoztatta az ellenszegülés esetén alkalmazható kényszerítő eszközökről. A panaszos továbbra sem volt hajlandó együttműködni, egyik kezével a kerítésbe kapaszkodva állt, és folyamatosan, hangosan mondta, hogy őt nem fogják elvinni sehova, nem fog vért adni stb.

Az ellenszegülés megtörése a rendőrök megítélése szerint testi kényszerrel nem volt lehetséges, ezért vele szemben bilincselést alkalmaztak. Tájékoztatták a panasztételi lehetőségekről, mellyel az intézkedést követően élt is. A meggyőzéssel a rendőrök próbálták a kényszerítő eszköz alkalmazását elkerülni, azonban az ellenszegülés miatt ezt kénytelenek voltak alkalmazni, a legenyhébb kényszerítő eszközök kombinált igénybevételével, tehát az arányosság elvének tiszteletben tartása mellett, sérülés

okozása nélkül. Okkal lehetett tartani attól, hogy a panaszos a magánlakásába menekülve próbálja meg kivonni magát az intézkedés alól. A testi kényszer és bilincs alkalmazását figyelmeztetés előzte meg. A rendőrkapitány levele szerint a bilincs alkalmazása csak a szükséges ideig tartott, a rendelőintézetben a panaszos már nem tanúsított ellenszegülő magatartást, ezért a bilincselést megszüntették.

Az előállítás 2009. október 4-én 3 óra 30 perctől 5 óra 25 percig, a bilincselés 4 óra 5 perctől 4 óra 30 percig tartott. Az első vérvételre 4 óra 50 perckor, a másodikra 5 óra 20 perckor került sor. Az előállítás oka ezzel – 5 óra 25 perckor – megszűnt, ezért a panaszost (sérülésmentesen) szabadon bocsátották.

Az előállítással összefüggésben jelentés, a kényszerítő eszközök alkalmazásáról parancsnoki kivizsgálás készült, amely szerint azok jogszerűek, arányosak és szakszerűek voltak. Az előállítás időtartamáról igazolás készült, melynek átvételét a panaszos megtagadta.

A rendőri jelzés figyelmen kívül hagyása (továbbhajtás) miatt szabálysértési, az ittas vezetés miatt büntetőfeljelentés készült.

A jogosítványt más iratokkal együtt a panaszos még a jármű mellett, a helyszínen átadta az intézkedő rendőrnek, az iratok ezt követően a rendőr birtokában maradtak. A jogosítványt végül a közepes fokú ittaságra utaló orvosi vélemény ismeretében vették el véglegesen, elismervény ellenében. (Ezt követően a rendőrség átirata alapján az illetékes jegyző határozatával a büntetőeljárás jogerős befejezéséig a panaszos vezetői engedélyét visszavonta.)

Az intézkedés alá vont személyt még a helyszínen felszólították, hogy a járművét zárja be. Miután erre nem volt hajlandó, és a rendőrök látták, hogy értékei a hátsó ülésen szétszórva hevernek, a helyszínre kértek egy baleseti helyszínelőt, akinek segítségével a későbbi bizonyítás érdekében a vezetőülés pozícióját, a gépkocsi helyzetét, sérülését, az értékek helyzetét rögzítették, majd azokat egy zacskóba helyezve a kocsi csomagtartójába helyezték. Az intézkedést kezdeményező rendőr kizártnak tartotta, hogy a panaszos pénztárcája az értékmegóvást célzó rendőri eljárás folyamán tűnt volna el.

3) A rendőrség számos egyéb, a rendőrkapitány levelében részben hivatkozott iratot küldött meg, amelyek azonban a fentiekhez képest lényeges kiegészítést nem tartalmaznak.

III.

A panaszos a fentiek szerint sérelmezte a rendőri eljárást magát, vitatva annak jogalapját, megkérdőjelezve főként az előállítás jogszerűségét, továbbá panaszolta a jármű átvizsgálását, illetve azt, hogy a rendőrök nem állították helyre az átvizsgálást megelőző állapotot.

A Testület megállapítása szerint a panaszolt intézkedések érintették a panaszos személyi szabadsághoz, tulajdonhoz, mozgásszabadsághoz és személyes adatok védelméhez való jogát.

1) A Testület elsősorban leszögezi, hogy sem a szabálysértési, sem a büntetőügy mikénti megítélésére nem rendelkezik hatáskörrel. Az Rtv. 92. § (1) bekezdése szerint kizárólag az Rtv. IV., V. és VI. fejezetében rögzített rendőri kötelezettségekkel, intézkedésekkel, kényszerítőeszköz-alkalmazással, kapcsolódó rendőri mulasztásokkal kapcsolatban van hatásköre vizsgálni, hogy a rendőri fellépés (vagy annak hiánya) sértette-e a panaszos valamely alapvető jogát.

A Testület azonban az Rtv. IV. fejezetében foglalt azon szabály szerint, miszerint a rendőr a törvényes előírásoknak megfelelően köteles feladatait teljesíteni [11. § (1) bekezdés], vizsgálati körébe vonja a rendőri eljárásra irányadó valamennyi szabályozást, amelyre speciális jogorvoslat nem áll a panaszos rendelkezésére, és amelynek kapcsán az alapjogsérelem lehetősége fennáll.

A panaszból kitűnik, hogy a panaszos tartalmilag vitatja mind a szabálysértési, mind a büntetőeljárás alapját képező rendőrségi előadást. A Testület ezzel kapcsolatban a fentiek szerint rögzíti, hogy ebben a körben a panaszos felelőségének vizsgálatára lehetősége nincs, hatáskörrel nem rendelkezik. Az alábbiakban tehát a Testület kizárólag a rendőri fellépés jogszerűségének vizsgálatát végezte el.

A panaszos sérelmezte az előállítását, illetve a panasz alapján kiterjeszhető a vizsgálat a jogosítvány elvételére, továbbá az alkoholszondás vizsgálatra kötelezésre, a testi kényszer alkalmazására és a bilincselésre, illetve vizsgálni kellett a járműátvizsgálás körülményeit.

2) A panaszos sérelmezte, hogy vele szemben az alkoholos befolyásoltságra irányuló tesztet akartak alkalmazni, illetve hogy ebből a célból előállították.

Az Rtv. 44. § (1) bekezdésének c) pontja szerint a rendőr a közlekedésrendészeti feladatának ellátása során „a jármű vezetőjét a rendszeresített eszközzel légzésminta, ha nála a vezetési képességére hátrányosan ható szer befolyása vagy alkoholfogyasztás miatt bűncselekmény vagy szabálysértés elkövetésének gyanúja merül fel, az egészségügyi szolgálat igénybevételével vér-, vizelet- és mütétnek nem minősülő módon egyéb minta adására kötelezheti”.

Tekintve, hogy a panaszos maga is beismerte, hogy alkoholt fogyasztott, a fenti rendelkezések alkalmazása indokolt lehetett. Ellentmondás van azonban a panaszos és az intézkedő rendőr előadása között abban a tekintetben, hogy ki vezette a kérdéses gépjárművet. Az eljárásban meghallgatott tanú (a panaszos ismerőse) a panaszos verzióját támasztotta alá, miszerint ő, és nem a panaszos vezetett, majd taxival távozott a helyszínről.

A rendőr előadása szerint ezzel szemben a panaszos egyedül ült a járműben, azt végig követve látta, hogy más nem szállt ki a kocsiból, kizárólag panaszos, a vezetői ülés felől.

A Testület leszögezi, hogy a fenti ellentmondást érdemben a szabálysértési, illetőleg a büntetőeljárás feladata lesz tisztázni, azonban a rendőrök megfelelően jártak el annak érdekében, hogy – éppen a büntetőeljáráshoz kapcsolódó bűnmegelőzési kötelezettség körében – rögzítették a releváns körülményeket, hogy a későbbiekben azok bizonyítékként felhasználhatók váljanak. Ennek keretében mérték le a vezetőülés helyzetét, és ennek érdekében döntött a rendőr az alkoholos befolyásoltság vizsgálata mellett.

Fentiek szempontjából annak sincs döntő jelentősége, hogy a panaszos vagy a rendőr állítása helytálló abban a tekintetben, hogy láttak, illetve látott-e a panaszos rendőrt, illetve a párbeszédre sor került-e a rendőri jelentésben leírt módon.

A panaszban és a rendőri előadásban közös, hogy a panaszos kocsival érkezett a helyszínre, előzetesen fogyasztott alkoholt, tehát a szondás teszt alkalmazásához szükséges mértékű, szabálysértésre, illetve bűncselekményre utaló gyanú az adott helyzetben fennállt, annak jogalapja az Rtv. 44. § (1) bekezdésének c) pontja alapján megállapítható.

A fentiekén túl azonban vizsgálni kellett, hogy a rendőri intézkedés megfelelt-e az Rtv. 15. §-ában foglalt arányosság követelményének. Az arányosságot az intézkedéssel elérni kívánt cél és az azzal okozott alapjog-korlátozás összevetésével lehet mérlegelni. Az alkoholos befolyásoltság vizsgálata az adott helyzetben szükséges lépés volt, amelyet elsősorban a helyszínen, szonda alkalmazásával lehet végrehajtani.

Nem sérti az arányosság követelményét az ennél súlyosabb jogkorlátozást jelentő vérvétel alkalmazása, ha arra azért kerül sor, mert a panaszos megtagadja a szonda használatát. Ebben a vonatkozásban a Testület elfogadta a rendőrség előadását, hiszen a panaszból is kiderül, hogy a panaszos nem fogadta el a rendőrségi eljárás jogszerűségét.

A panaszos helyszíni tiltakozása miatt és az Rtv. 44. § (1) bekezdésének c) pontja szerinti felhatalmazás szerint a rendőrség jogszerűen – megfelelő jogalap birtokában és az arányosság előírását tiszteletben tartva – korlátozta a panaszos személyi szabadságát a vérvétel céljából történő előállítással.

3) A panaszos leírta, hogy nem állt szándékában a helyszínről távozni a rendőrökkel, azonban amikor további rendőrök érkeztek ki, engedve az „erőszaknak» (bár az nem volt egyik részéről sem)”, távozott velük a rendelőintézetbe. A rendőri jelentés szerint testi kényszert és bilincset alkalmaztak, az utóbbit az Rtv. 48. § b) és d) pontjai alapján támadás megakadályozása és ellenszegülés megtörése érdekében.

A panaszos leírása alapján megállapítható egyrészt, hogy az ellenszegülés, amely alapján az Rtv. 47. §-a szerint testi kényszer alkalmazható, fennállt, másrészt az is, hogy a testi kényszer nem lépte túl az arányos mértéket (a panaszos szerint nem volt erőszak).

Az Rtv. 15-16. §-ai szerinti arányosság követelményét a Rendőrség Szolgálati Szabályzatáról szóló 62/2007. (XII. 23.) IRM rendelet (Szolgálati Szabályzat) 58. § (1) bekezdése úgy konkretizálja, hogy a kényszerítő eszközök Rtv.-beli sorrendje egyúttal fokozatosságot jelent.

A Testület – miközben a bilincs alkalmazását, annak súlyára tekintettel, vizsgálati körébe vonta – jelentőséget tulajdonított annak, hogy a bilincselést a panaszos nem sérelmezte. Az ellenszegülés rendőrség által ismertett módja – „végig passzív ellenállást tanúsított”, kerítésbe kapaszkodás – alapján a Testület a bilincselést a szállításhoz kapcsolódóan jogszerűen alkalmazta, tovább annak – 25 perces – ideje sem lépte túl az arányos mértéket, hiszen a rendelőintézetbe érve, az első vérvételt 20 perccel megelőzően a bilincselést megszüntették.

A fentiek alapján a kényszerítő eszközök alkalmazásával, illetve azok módjával a rendőrség jogszerűen korlátozta a panaszos személyi szabadsághoz való jogát.

4) Az előállítás mint jogkorlátozó rendőri intézkedés különös súlya indokolja, hogy a Testület annak időtartamát, arányosságát akkor is vizsgálja, ha a panaszos csak az előállítást általában sérelmezte, és külön nem jelölte meg, hogy annak tartamát is jogsértőnek tartja.

Az Rtv. 33. § (3) bekezdése szerint a rendőrség „az előállítással a személyi szabadságot csak a szükséges ideig, de legfeljebb 8 órán át korlátozhatja”. A panaszolt esetben az előállítás 3 óra 30 perctől 5 óra 25 percig tartott. Ennek keretében 4 óra 5 perctől 4 óra 30 percig a rendőrség bilincselést alkalmazott, ebben az időkeretben szállították a rendelőintézetbe, ahol elsőször 4 óra 50 perckor, másodjára 5 óra 20 perckor vettek a panaszostól vért. Az előállítás oka a második vérvétellel szűnt meg, és ezt követően haladéktalanul – 5 óra 25 perckor – a panaszost szabadon bocsátották.

A fentiekből látható, hogy az előállítás céljának megfelelően került sor két alkalommal vérvételre, és ezt követően késedelem nélkül megszüntették az előállítást, tehát az intézkedéssel a rendőrség jogszerűen és arányosan, a szükséges ideig korlátozta a panaszos személyi szabadságát.

5) A panaszos sérelmezte, hogy az intézkedő rendőr elvette a jogosítványát. Az Rtv. 44. § (1) bekezdésének d) pontja szerint a rendőr „a járművezetésre jogosító engedélyt (...) – a külön jogszabályban meghatározottak szerint – a helyszínen elveheti”.

A hivatkozott „külön jogszabály” a közúti közlekedési igazgatási feladatokról, a közúti közlekedési okmányok kiadásáról és visszavonásáról szóló 35/2000. (XI. 30.) BM rendelet, melynek 27. § (1) bekezdésének a-b) pontja rendelkezik a vezetői engedélyt

helyszíni elvételéről abban az esetben, ha „a járművezető azzal gyanúsítható, hogy... a járművezetés ittas vagy bódult állapotban [Btk. 188. §] bűncselekményt követett el”, illetve ha „a jármű vezetője az egyes szabálysértésekről szóló 218/1999. (XII. 28.) Korm. rendelet... 42. § (1) bekezdés a) pontjában meghatározott ittas vezetés szabálysértésének elkövetésével gyanúsítható”.

A panaszolt esetben a szabálysértés, illetve a bűncselekmény gyanúja – az ittas vezetésre utaló körülmények miatt – fennállt, ezért a rendőr jogszerűen döntött a jogosítvány elvételéről, minimálisan a szabálysértés gyanújának olyan foka a Testület megállapítása szerint mindenképp megállapítható, amely az okmány visszatartását az Rtv. 44. § (1) bekezdésének b) pontjában meghatározott ellenőrzést követően indokoltá tette.

Mindezek alapján a Testület megállapította, hogy a jogosítvány elvételével a rendőrség jogszerűen korlátozta a panaszos tulajdonhoz és mozgásszabadsághoz való jogát.

6) A panaszos sérelmezte a járműátvizsgálás végrehajtását, annak tényét és módját. Az Rtv. 29. § (6) bekezdése szerint a rendőr „az igazoltatott személy ruházatát, járművét átvizsgálhatja, ha azt... a közrendet, a közbiztonságot fenyegető veszély elhárítása, bűncselekmény vagy szabálysértés elkövetésének gyanúja szükségessé teszi”.

A korábban ismertetett körülmények alapján fennállt a „bűncselekmény vagy szabálysértés elkövetésének gyanúja”, olyan mértékben, amely a jármű átvizsgálását indokolja: a panaszos alkoholt fogyasztott, és autóval közlekedett (a rendőr szerint sofőrként). A nyomok rögzítése a későbbi eljárás – amelynek megindításáról csak az orvosi vizsgálat megállapítása alapján lehetett megalapozottan dönteni – szempontjából lényeges és szükségszerű lépés volt. **Mindezek alapján a Testület álláspontja szerint a rendőrség jogszerűen korlátozta a panaszos tulajdonhoz való jogát azzal, hogy a jármű átvizsgálása mellett döntött.**

Ellentmondás áll fenn azonban a járműátvizsgálás módja tekintetében. A panaszos szerint a személyes tárgyait szétszórva hagyták, és az átvizsgálást követően nem találta a pénztárcáját. A rendőri előadás szerint minden tárgyat zacskóba tettek, és éppen a panaszos érdekében helyezték el a csomagtartóba, lezárva, miután a panaszos nem volt hajlandó a járművet bezárni, és kizártnak tartották, hogy a járműátvizsgálás során tűnt volna el a pénztárca.

A rendelkezésre álló adatok alapján a Testület a járműátvizsgálás módját tekintve nem tudott megnyugtatóan állást foglalni arról, hogy a végrehajtás sértette-e a panaszos tulajdonhoz való jogát.

IV.

A Testület állásfoglalása szerint az ügyben panaszolt intézkedésekkel a rendőrség jogszerűen korlátozta a panaszos személyi szabadsághoz, tulajdonhoz,

mozgásszabadsághoz és személyes adatok védelméhez való jogát, ezért az Rtv. 93. § (2) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint döntött.

Budapest, 2010. január 27.

Dr. Kaltenbach Jenő
elnök

Dr. Juhász Imre
elnökhelyettes

Dr. Féja András
előadó testületi tag

Dr. Kádár András Kristóf
testületi tag

Független Rendészeti Panasztestület